

Priekšmets

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — *Raad van State* — Padomes 1985. gada 20. decembra Regulas (EEK) Nr. 3820/85 par dažu sociālās jomas tiesību aktu saskaņošanu attiecībā uz autotransportu (OV L 370, 1. lpp.) 1. panta un Padomes 1985. gada 20. decembra Regulas (EEK) Nr. 3821/85 par reģistrācijas kontrolierīcēm, ko izmanto autotransportā (OV L 370, 8. lpp.), 15. panta interpretācija — Pārtraukumi, ikdienas atpūtas laikposmi un darba laiks — Jēdziens — Reģistrācijas pienākums — Laiks, kas ir vajadzīgs tam, lai ierastos transportlīdzekļa pārņemšanas vietā, kas atrodas ārpus uzņēmuma darbības centra — Darbības centrs — Jēdziens — Vadītāja aizstāšana ar trešo personu

Rezolutīvā daļa:

- 1) 2001. gada 18. janvāra sprieduma lietā C-297/99 *Skills Motor Coaches u.c.* 21. un nākamajos punktos minētais jēdziens "darbības centrs" ir jādefinē kā vieta, kur konkrēti ir bāzēts transportlīdzekļa vadītājs, proti, transporta uzņēmuma apmešanās vieta, no kuras transportlīdzekļa vadītājs regulāri sniedz savus pakalpojumus un uz kuru šo pakalpojumu sniegšanas noslēgumā viņš atgriežas, pildot savus pienākumus parastos apstākļos un neievērojot īpašus sava darba devēja norādījumus;
- 2) tas, ka attiecīgais transportlīdzekļa vadītājs vai nu pats nokļūst līdz vietai, kurā viņam jāpārņem ar reģistrācijas kontrolierīci aprīkota transportlīdzekļa vadīšana, vai arī kāds viņu līdz šai vietai aizved, neietekmē brauciena laikposma kvalifikāciju, ņemot vērā jēdzienu "atpūta" Padomes 1985. gada 20. decembra Regulas (EEK) Nr. 3820/85 par dažu sociālās jomas tiesību aktu saskaņošanu attiecībā uz autotransportu 1. panta 5) punkta izpratnē.

(¹) OV C 129, 06.06.2009.

Apelācijas sūdzība, ko par Pirmās instances tiesas (sestā palāta) 2009. gada 22. jūlija rīkojumu lietā T-234/09 Hârsulescu/Rumānija 2009. gada 23. septembrī iesniedza Constantin Hârsulescu

(Lieta C-374/09 P)

(2010/C 161/20)

Tiesvedības valoda — rumāņu

Lietas dalībnieki

Apelācijas sūdzības iesniedzējs: Constantin Hârsulescu (pārstāvis — C. Stanciu)

Otrs lietas dalībnieks: Rumānija

Ar 2010. gada 4. marta rīkojumu Tiesa (piektā palāta) ir noraidījusi iesniegto apelācijas sūdzību.

Apelācijas sūdzība, ko par Vispārējās tiesas (sestā palāta) 2009. gada 17. decembra spriedumu lietā T-57/01 Solvay/Komisija 2010. gada 1. martā iesniedza Solvay SA

(Lieta C-109/10 P)

(2010/C 161/21)

Tiesvedības valoda — franču

Lietas dalībnieki

Apelācijas sūdzības iesniedzēja: Solvay SA (pārstāvji — P.-A. Foriers, R. Jafferali, F. Louis, A. Vallery, avocats)

Otrs lietas dalībnieks: Eiropas Komisija

Apelācijas sūdzības iesniedzējas prasījumi:

— atcelt 2009. gada 17. decembra spriedumu;

— līdz ar to atsākt prasības izskatīšanu attiecībā uz atceltajiem punktiem un pilnībā vai daļēji atcelt Komisijas 2000. gada 13. decembra lēmumu atbilstoši attiecīgajiem pamatiem;

— atcelt naudas sodu 19 miljonu EUR apmērā vai, ja tas netiks izdarīts — to ļoti ievērojami samazināt, lai atlidzinātu smago kaitējumu, kas prasītājam radies sakarā ar procedūras ārkārtējo ilgumu;

— piespriest Komisijai segt tiesāšanās izdevumus apelācijas instancē, kā arī attiecībā uz tiesvedību Vispārējā tiesā.

Pamati un galvenie argumenti

Savas apelācijas sūdzības pamatojumam apelācijas sūdzības iesniedzēja izvirza deviņus pamatus.

Ar savu pirmo pamatu, ko veido piecas daļas, apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka ir pārkāptas tiesības tikt tiesātam saprātīgā termiņā, jo Komisijas 2000. gada 13. decembra Lēmums 2003/6/EK (¹) ticis pieņemts vairāk Solvaynekā desmit gadus pēc izmeklēšanas sākuma vai vismaz pēc procedūras sākuma, paziņojot apelācijas sūdzības iesniedzējai

Komisijas iebildumus. Konkrēti, pārmēt Vispārējai tiesai, ka tā nav izvērtējusi termiņu kopumā, iekļaujot gan administratīvo, gan tiesvedības stadiju (pirmā daļa), nav ņēmusi vērā procedūras Vispārējā tiesā ilgumu (otrā daļa,) ir pakļāvusi sankcijas par saprātīga termiņa pārsniegšanu prasībai pierādīt, ka konkrēti ir pārkāptas apelācijas sūdzības iesniedzējas tiesības uz aizstāvību, lai gan šie divi principi ir neatkarīgi un atšķirīgi (trešā daļa), nospriedusi, ka šajā lietā šāds pārkāpums nepastāv (ceturtā daļa), un sagrozījusi lietas faktus tādā ziņā, ka Vispārējā tiesa uzskatīja, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja ir atteikusies pakārtoti lūgt samazināt naudas soda apmēru sakarā ar saprātīga termiņa pārsniegšanu (piektā daļa), lai gan apelācijas sūdzības iesniedzēja skaidri lūdza šī iemesla dēļ atcelt vai vismaz samazināt naudas sodu.

Ar savu otro pamatu, ko veido trīs daļas, *Solvay* atsauca uz Padomes Regulas Nr. 17/62 (?) 14. un 20. panta pārkāpumu, jo Vispārējā tiesa ir pieļāvusi, ka Komisija procedūrā, kas uzsākta, pamatojoties uz LESD 102. pantu, izmanto dokumentus, kas izņemti pārbaudēs par iespējamo dalību aizliegtās vienošanās un/vai saskaņotās darbības atbilstoši LESD 101. pantam (pirmā daļa). Apelācijas sūdzības iesniedzēja Vispārējai tiesai pārmēt arī, ka tā ir pieļāvusi, ka Komisija izmanto pret apelācijas sūdzības iesniedzēju dokumentus, ko tā ieguvusi nejauši, lai gan attiecīgajā laikā, nepastāvot aizdomām, Komisija nebūtu varējusi veikt pārbaudi, kuras mērķis būtu šo dokumentu iegūšana (otrā daļa). Visbeidzot, apelācijas sūdzības iesniedzēja pārmēt, ka Vispārējā tiesa ir sagrozījusi lietas faktus, atzīstot, ka pastāvot būtiska līdzība starp faktiem, kuru izmeklēšana bija lēmuma par pārbaudes veikšanu mērķis, un faktiem, uz kuru pamata tika atzīta apelācijas sūdzības iesniedzējas vaina (trešā daļa).

Ar savu trešo pamatu, ko veido sešas daļas, apelācijas sūdzības iesniedzēja atsauca uz to, ka Vispārējā tiesa pārkāpusi tās tiesības uz aizstāvību, pieprasīdama apelācijas sūdzības iesniedzējai pierādīt, ka Komisijas pazaudētie lietas materiāli būtu varējuši būt noderīgi tās aizstāvībai (pirmā daļa). Iepriekš neizskatot lietas materiālus, nevar automātiski izslēgt, ka attiecīgie dokumenti būtu varējuši ietekmēt Komisijas pieņemto lēmumu (otrā un trešā daļa). Visbeidzot, apelācijas sūdzības iesniedzēja apšauba Vispārējās tiesas vērtējumu, saskaņā ar kuru apelācijas sūdzības iesniedzēja neesot pierādījusi, ka pazudušie dokumenti būtu varējuši būt noderīgi tās aizstāvībai attiecībā uz dominējošā stāvokļa pastāvēšanu (ceturtā daļa), *Saint-Gobain* grupai piešķirto atlaidi (piektā daļa) un attiecīgā ģeogrāfiskā tirgus definīciju (sestā daļa).

Ar savu ceturto pamatu *Solvay* apgalvo, ka pārkāptas tās tiesības uz aizstāvību, noteikumi jautājumā par pierādīšanas pienākumu un nevainīguma prezumpcija, jo Vispārējā tiesa nolēma, ka no lietas materiāliem pazudušie dokumenti nebūtu bijusi noderīgi apelācijas sūdzības iesniedzējas aizstāvībai, lai gan pietiek ar to, ka šie dokumenti pamatotu tās iepriekš izvirzītos pamatus, nevis ļautu tai izvirzīt jaunus pamatus (pirmā daļa), un ka tie sniegtu iespēju, lai arī nelielu, iespaidot apstrīdēto lēmumu (otra daļa).

Ar savu piekto pamatu apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka ir tikušas pārkāptas tās tiesības tikt uzklaustītai pēc tam, kad Pirmās instances tiesa bija atcēlusi pirmo lēmumu par naudas soda uzlikšanu apelācijas sūdzības iesniedzējai, un pirms Komisija pieņēma apstrīdēto lēmumu. Pārsūdzētais spriedums neatbilst tas prasībai atcelt tiesību aktu, un ar to ir atteikts atzīt Komisijas pienākumu uzklaustīt attiecīgo uzņēmumu, ja agrākā Pirmās instances tiesas spriedumā atzīts, ka sagatavošanas pasākumus ir ietekmējis procesuāls pārkāpums.

Ar savu sesto pamatu apelācijas sūdzības iesniedzēja sabiedrība Vispārējai tiesai pārmēt, ka tā ir pārkāpusi LESD 102. pantu un nav izpildījusi pienākumu norādīt pamatojumu, atzīdama alternatīvu attiecīgā ģeogrāfiskā tirgus definīciju, neatkarīgi no tā, vai ir runa par Kopienas vai valsts mēroga tirgu.

Ar savu septīto pamatu *Solvay* saistībā ar pienākumu norādīt pamatojumu un LESD 102. pantu kritizē pārsūdzētajā spriedumā Vispārējās tiesas veikto dominējošā stāvokļa vērtējumu neatkarīgi no tā, vai attiecīgajam ģeogrāfiskajam tirgum ir Kopienas mērogs (pirmā daļa) vai valsts mērogs (otrā daļa). Turklāt tā pārmēt Vispārējai tiesai, ka tā nav ņēmusi vērā izņēmuma apstākļus, kas parāda, ka dominējošais stāvoklis nepastāvēja.

Ar savu astoto pamatu apelācijas sūdzības iesniedzēja atsauca uz LESD 102. panta pārkāpumu un pamatojuma neesamību saistībā ar to, ka Vispārējā tiesa uzskatīja, ka *Saint-Gobain* grupai piešķirtā 1,5 % atlaide bija atlaide par lojalitāti, kas ietekmēja konkurences apstākļus.

Ar savu devīto pamatu apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka nav norādīts pamatojums, ka arī, ka ir pārkāpts LESD 102. pants, jo Vispārējā tiesa atzina, ka pastāv diskriminējoša prakse, ko rada komercpartneriem piešķirtā atlaīžu sistēma, pat nepārbaudīdama, vai šī prakse ir vai nav radījusi konkurences ziņā nelabvēlīgu stāvokli dominējošā piegādātāja klientu starpā (pirmā daļa). Visbeidzot, *Solvay* Vispārējai tiesai pārmēt, ka tā nav ņēmusi vērā, ka kalcinētās sodas cena veido nelielu daļu notās klientu pašizmaksas (otrā daļa).

(1) Komisijas 2000. gada 13. decembra Lēmums 2003/6/EK par [EKL] 82. panta piemērošanas procedūru (Lieta COMP/33.133 — C: Kalcinētā soda — *Solvay*) (OV 2003, L 10, 10. lpp.).

(2) Padomes 1962. gada 6. februāra Regula Nr. 17 — Pirmā regula par [EKL 81.] un [82.] panta īstenošanu (OV 1962, 13, 204. lpp.).